

[Forsvarsministeren.]

vurdering. Jeg synes, at vi herefter skulle være forskånet for af et medlem af det høje ting at få denne sag bragt frem igen på samme måde som tidligere.

Så har jeg nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det ærede medlem var først inde på, hvorvidt man kunne anse det for noget selvfølgeligt, at vi under NATO-medlemskabet skulle have fælleskommandoordninger o. s. v. Her synes jeg at det for mit vedkommende må være tilstrækkeligt at henvise til, at vi ved rigsdagsbeslutningerne — jeg omtalte dem i formiddags — fra 1951 godkendte en øverstkommanderende og faktisk derigennem godkendte et kommandosystem. At der så fra tid til anden må ske ændringer deri under hensyn til de øvrige ændringer, som sker for NATO-landenes vedkommende, kan sådan set ikke være andet end en selvfølgelig sag. Der må nu og da ske sådanne justeringer, men de har ligget inden for rammen af, hvad man dengang fastsatte, og hvad vi dengang gav tilslutning til.

Det ærede medlem, må jeg i øvrigt sige, anfægtede ikke på noget punkt — naturligvis ikke — de saglige oplysninger, jeg kunne give, men heller ikke de betragtninger og den argumentation, jeg anførte. Hans tale var udelukkende en mistænkeliggørelse. Den indeholdt udelukkende visse formodninger og gisninger om, hvad der kunne ske, men der var ikke, synes jeg, noget argument af virkelig saglig holdbarhed deri. Man kan selvfølgelig altid opstille alle mulige gisninger og formodninger om, at man i et land, i dette tilfælde Den vesttyske Forbundsrepublik, vil gøre sådan og sådan; og navnlig når man har en bestemt politisk interesse deri, som det ærede medlem har, er der ikke noget mærkeligt i, at man opstiller sådanne formodninger, men det er ikke argumenter. Det er, jeg havde nær sagt ønsketænkning med omvendt fortegn.

Det ærede medlem var også inde på, at man kunne frygte en atombevæbning af Tyskland, og at man krævede det dernede, og i denne forbindelse henviste det ærede medlem til den tyske forsvarsminister, Strauss. Jeg synes, at her må det væsentlige være for det første, hvordan den amerikanske holdning er, sådan som den er klart til-

kendegivet bl. a. gennem præsident Kennedys udtalelser, men også sådan, som den er tilkendegivet nu sidst fra den tyske forbundsregerings side, hvoraf det fremgår, at man godt nok mener, at de europæiske NATO-lande skal have en vis medindflydelse på anvendelsen af atomvåben, men ikke har stillet krav om, at man fra tysk side skal have en selvstændig råderet derover. Når det er stillingen, hvad tjener det så til at fremføre synspunkter her, som om det var noget helt andet, der lå for? Jeg synes, at når man på den måde skal forvrænge tingene og opstille formodninger om det ene eller det andet, må det betyde, at man er læns for reelle argumenter.

Et sted i sin tale var det ærede medlem også inde på, at vi konstant her i landet havde bøjet os, som han sagde, for ønsker og henstillinger fra NATOs side. Det er ikke nogen rigtig fremstilling. I hver enkelt sag, der har været, ved hver enkelt ny ting, der har været fremme, har vi forhandlet om tingene. Jeg har da alene fra den tid, jeg nu har haft med disse ting at gøre, erindring om adskillige tilfælde, hvor den endelige løsning ikke er blevet sådan, som man fra forskellige NATO-myndigheder kunne have ønsket sig. Det er derfor en forkert fremstilling. Det er også en forkert fremstilling, at vor bestemmelsesret over de ting, som jeg anførte i formiddags, er noget formelt. Jeg ved ikke, hvilket formål det ærede medlem egentlig forfølger ved at fremstille det, som om disse klare bestemmelser om, hvad vi bestemmer over, skulle være noget formelt. Med hvilket formål vil det ærede medlem skabe tvivl om disse ting? Jeg synes i hvert fald ikke, det kan være i dette lands interesse.

Endelig er der én til af det ærede medlems betragtninger, jeg gerne vil sige et par ord om, og det er den, at vi havde pligt til ikke at gøre noget, der kunne øge spændingen. Jeg forstod det derhen, at dermed havde vi altså også pligt til at lade være at gennemføre denne ændring af kommandoforholdet. Nu vil jeg godt have lov til at stille det sammen med, hvad det ærede medlem sagde om ønsker og henstillinger fra NATOs side. Der var det, ligesom om det ærede medlem havde den opfattelse, at det skulle vi ikke tage hensyn til, dér skulle vi ikke bøje os, men det lader altså til, at det